Ч. 127 Пятниця 9 (21) Червня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нове правительство.

Криза, яку викликала німецка лївиця своїм поступованем в справі цилейскій закінчила ся так скоро і в такий спосіб, якого певно й сама німецка лївиця не сподївала ся. Дотеперішне правительство під президентурою кн. Віндішґреца подало ся до димісиї і одержало еї а рівночасно іме免оване вже й нове правительство, в котрім президентуру обняв ґр. Кільмансеґґ, дотеперішний намістник Долїшної Австриї. З давних мінїстрів остав ся лиш один мінїстер для Галичини Є. Ексц. п. Яворский і мінїстер краевої оборони ґр. Вельзерсгаймб. Вельми характеристичною ознакою есть, що Є. Вел. Цїсар лиш для фінансів іменував мінїстра в особі шефа секциї Бема-Баверка, прочі же ресорти повірив тимчасово специяльним урядникам. Тим способом настало тепер правительство урядниче, котре очевидно есть лиш переходове. Однакож доки оно буде урядувати, трудно наразї сказати, або хоч би предвидїти; мабуть доти, доки відносини парляментарні не прояснять ся і не настане якесь нове уґруповане партий, на котрих моглоби оперти ся дефінїтивне правительство.

Вчерашна урядова ґазета віденьска оголосила слїдуючі відручні письма цїсарскі:

Любий ґр. Кільмансеґґ! Іменую Вас мінїстром для справ внутрішних, а рівночасно повіряю Вам управу ради мінїстрів для королеств і країв коронних державы.

Друге письмо:

Любий ґр. Кільмансеґґ! Ґрафа фельдмаршалка Зена Вельзерсгаймба іменую знову моїм мінїстром краевої оборони; Аполїнария Яворского знову мінїстром, а шефа секциї дра Евгенія Бема-Баверка мінїстром фінансів і повіряю мінїстерство рільництва дрови Фердинандови Блюменфельдови, а мінїстерство торговлї шефови секциї Генрихови Віттекови. Шефови секциї дрови Едвардови Ріттнерови віддаю управу мінїстерства віроісповідань і просьвіти, а дрови Каролеви Кральови повіряю управу мінїстерства справедливости.

Після повисшого маете, любий ґрафе, видати дальші розпорядженя.

По сім слїдують відручні письма до ново іменованих мінїстрів: Любий ґр. Вельзерсгаймб! Висказуючи Вам Мое повне признане за віддані услуги, іменую Вас знову Моїм мінїстром краевої оборони. — Любий пане Яворский! В признаню відданих Менї доси услуг іменую Вас знову моїм мінїстром для Галичини. — Любий пане Бем-Баверк! Іменую Вас моїм мінїстром скарбу.

О димісиї попередного правительства наспіли тепер такі вісти: По звістній ухвалї лївициї і по рішеню справи цилейскої в комісиї буджетовій з'явила ся президия лївицї у президента кабінету кн. Віндішґреца і „виповіла“ єму службу — сказала коротко, що в наслїдок поступованя инших партий в справі цилейскій она не може оставати ся дальше в коаліциї. Кн. Віндішґрец приняв то до відомости, не сказав на то нїчого анї не спитав о нїчо. Цїла формальність тревала ледви кілька мінут. Кн. Віндішґрец повідомив відтак о тім прочих мінїстрів і вчера рано подав ся цїлий кабінет до димісиї, котру Монарх і приняв виславши до поодиноких мінїстрів слїдуючі відручні письма:

Любий кн. Віндішґрец! В повнім признаню причин, які спонукали Вас зложити поручений Вам уряд назад в Мої руки, висказую Вам за Вашу повну пожертвованя преданність Мою найщирійшу подяку. Сьвідомість вірносповненого обовязку, заявлювана Вам загальна честь і Мое безусловне признане, нехай будуть Вам нагородою за Ваші усильні заходи і жертви, які Ви в патриотичнім пожертвованю зложили Менї і державі. Увільняючи Вас сим з уряду мінїстра президента, надїляю Вас великою лентою ордера сьв. Стефана з увільненем від такси.

Любий ґр. Фалькенгайн! Приймаючи Вашу просьбу о увільнене з посади мінїстра рільництва чую ся в обовязку висказати Вам найсердечнїйшу Мою подяку за довголїтну, повну патріотичної преданности службу і заріряю Вас о Моїй глубокій вдячности та незмінним довірю.

Любий маркізе Бакегем! Лиш з жалем можу прихилити ся до Вашої просьби о увільнене зі становища, на котрім в найтруднїйшій порі розвинули ви таке знане справ, входячих в крух Вашого дїланя, таку преданність і таке пожертвоване. Висказуючи Вам за то Мое особливе признане, застерігаю собі на дальше можність вужиткованя ваших здібностий в службі державній.

Любий ґр. Шенборн! На Ваше жадане увільняю Вас від уряду мінїстра справедливости і надїляю Вас великою лентою ордера Леопольда з увільненем від такси на доказ признаня за Вашу довголїтну знамениту службу особливо на поли правничім.

Любий ґр. Вурмбранд! Увільняючи Вас на Ваше жадане з уряду мінїстерства торговлї надїляю Вас в признаню Вашої предан-

7)

СІННЕВЕ СОЛЬБАКЕН.

Оповідане **БЕРНШЕРНА БЕРНЗОНА.**

(З норвеского).

(Дальше).

Вернувши домів застав Торберн вітця, як носив жито з комори до млина. Сусїди давали собі все молоти в ґранлїдскім млинї, если їх власні потоки повисихали, а потік на Ґранлїден був все повний води. Треба було богато міхів переносити — деякі середної величини, але були й дуже великі. Жінки стояли побіч витягали біле. Торберн підійшов до вітця і взяв за мішок.

— Помогти вам?

— О, я й сам поношу — відповів Земунд, завдав собі скоро один мішок на плече і пішов до млина.

— На одного їх за богато — сказав Торберн, вхопив два великі міхи і діставши їх руками череч плечі поніс. На половинї дороги стрітив Земунда, що вертав по дальші мішки. Отець бистро глянув на него, але не сказав нїчого. Коли знов Торберн вертав до комори, стрітив Земунда з двома ще більшими мішками на плечи. Тепер взяв Торберн маленький мішок. Коли Земунд з ним зрівняв ся, поглянув знов на него, але его очи спочивали на нїм довше як перше. Вкінци зійшли ся оба коло комори.

— Прийшов післанець з Нордгавґ — сказав Земунд — просять тебе на весїле на недїлю.

І Інґрід і мати дивили ся на Торберна благаючим поглядом.

— Гм, так? — сухо відповів Торберн і взяв сим разом два найбільші міхи, які міг найти.

— Підеш? — спитав Земунд понуро.

— Нї.

IV.

Ґранлїдска полонина мала дуже гарне положене. З неї видко було майже цїлу околицю. На передї виднїв хутір Сольбакен, окружений своїми ріжнородними деревами, дальше лежали другі хутори в лїсових вінцях, так що зелені луги з будинками по серединї виглядали немов малі полянки, котрі силою видерто дикому борови.

Чотирнайцять хуторів можна було начислити з ґранлїдскої полонини. Але з самого Ґранлїден видко було лише дахи і то аж з найвисшого місця пасовиска. Там звичайно сїдали дївчата і дивили ся на дим, що підіймав ся з коминів в долинї.

— Тепер варить мати обід, — сказала Інґрід — нинї буде вудженина.

— Тепер скликують мужчин на обід, чуєш? — говорила Сінневе. — Я рада би знати, де они нинї роблять?

І еї очи слїдили за димом, як він весело і скоро піднимав ся в ясним, сонїшнім воздусї але гнеть ослабав — відтак плахтою розстелював ся понад лїс, ставав все рідший і рідший, аж вкінци щезав в віддали як тоненька заслона.

В головах молодих дївчат снували ся різні гадки о тім, що дїяло ся в селї на долинї і тут в горах.

Нинї їх головки були заняті думками о хуторі Нордгавґ. Було кілька днїв по весїлю, але оно мало тревати цїлих шість днїв, то й ще тепер доносили ся до них від часу до часу вистріли з рушниць і голосні крики.

— Тим там на долинї весело — сказала Інґрід.

— Не завидую їм веселости, — відповіла Сінневе і взяла ся до покиненої перед хвилею панчохи.

— А прецї було би приємно, еслиб можна там бути — говорила Інґрід, дивлячись на Нордгавґ, де поміж будинками походжували люди громадками — одні до комори, де певне стояли добре заставлені столи, другі по подвірю — дальше від будинків — як здавало ся, заняті живою розмовою.

— Я не знаю, що тебе там тягне — замітила Сінневе.

— Я й сама не знаю — відповіла Інґрід, все ще сидячи на траві. — То певне танець — додала.

На се не відповіла Сінневе нїчого.

ности і Вірної службы ордером зелїзної короны першої кляси з увільненем від таксы.

Любий п. Мадейский! Увільняючи Вас на власне жадане з уряду мінїстра віроісповідань і просьвіти, надїляю Вас ордером зелїзної корони яко доказ Мого признаня за Вашу дїяльність і вірну службу державі.

Любий дре Пленер! Увільняючи Вас на власне жадане від обовязку мінїстра фінансів, надїляю Вас ордером зелїзної корони яко доказ Мого признаня за вірну й повну преданности службу Моїй державі.

Руска байдужність а кольонїзация в Боснї.

По що шукати щастя в далекім сьвітї, коли оно єсть таки близько коло тебе?—оттак більше менше каже якийсь нїмецкий поет. То само можна було недавно сказати й до наших селян, що вибирали ся в сьвіт за очи, шукати щастя на далекій чужинї десь аж за морем: На що вам їхати аж до Бразилїї, чого волочити ся по Росиї, коли то саме знайдете з більшою вигодою і в нашій державі?— Була прецї кольонїзация в Боснї, там надїлювано ґрунти людем з цїлого сьвіта і в послїдних часах приміщено там аж 533 родин числячих разом 2798 душ. Та ба, коли о тім всїм довідуємо ся тепер аж із справоздань правительства в спільних Делеґациях. Що-ж дїяти, коли наша інтелїґенция в більшій части байдужна і ледащо, не дбає про свій нарід і не журить ся ним майже зовсїм. Прецї в Боснї і Герцеґовинї єсть богато Русинів урядників, висших і низших; суть між ними й такі, котрі навіть виписують з краю рускі ґазети, отже й могли знати, що дїє ся у нас, як наші селяни вибирають ся за море. А з другої же сторони трудно подумати, щоби они не знали, що дїє ся в краю, де они служать і урядують. Чому-ж не було дати знати до краю, чому не було віднести ся до котрих із наших товариств та сказати: Слухайте, річ така а така, орґанїзуйте наших селян еміґрантів та висилайте їх до Боснї; сюди прецї заїдуть они безпечнїйше як до Бразилїї і будуть собі ґаздами а не невільниками в плянтациях кави.

Але, як кажемо, не було кому о тім подумати і добра нагода для наших селян проминула, хоч якимсь, видко, слїпим случаєм дістало ся і до Боснї 50 Русинів. Коли в комісиї угорскої Делеґациї делєґат Дюркович запитав мінїстра Каляя, чи то правда, що до Боснї приходять еміґранти з Росиї, то мінїстер відповідаючи на єго питане розповів також дещо і про саму кольонїзацию в Боснї. Він сказав:

Се питане відносить ся мабуть до тих вістий про які й він читав, що в Боснї від кількох лїт веде ся кольонїзация. То правда; лиш то не держава кольонїзує або лїпше сказавши не за помочию грошевої підпомоги. Зараз по окупациї приходили до Боснї люди особливо із сусїдної Угорщини, в прешім рядї із Хорватиї. В перши чи другім роцї прийшли також Нїмцї з Віртемберґа і Ганновера, закупили вільні землї і осїли на них. Відтак власними силами поселила ся цїла громада Швабів з полудневої Угорщини, а від якогось часу приходять такі з півночи, (видко, Словаки *Ред.*) котрі звичайно виходять в далекі сторони. То працьовиті, честні люди, котрих мова подібна до мови місцевих людий і мінїстер радо їх витає яко таких, котрі насамперед своєю працею збільшають силу держави, а відтак місцевим людем дають добрий примір. Кольонїзация відбуває ся в слїдуючий спосіб:

Одна родина не сьміє більше дістати як 10 гектарів, значить ся 17 катастральних моргів. Той ґрунт пускає держава в посесию на 10 лїт, але властиво бере від того лиш по 50 кр. з гектара річного чиншу (отже всего лиш 5 зр. на рік) т. зв. рекоґносцийного (котрий іде на удержане патруль войскових, висиланих против розбишаків). По десяти роках дістає господар, коли честно вів ся, той ґрунт на вічність, бо й так доси не могли єго уживати анї держава анї приватні місцеві люди. Але кождий господар мусить принести з собою грошї, бо держава не дає анї обсїву, анї худоби, анї гроший; мусить отже мати таку суму, щоби міг ґрунт обробити і пристарати собі чого потреба — дерева на хату дістане з адмінїстрациї державної — а відтак доти удержати ся, аж буде міг мати хосен з ґрунту. Ту суму, котрою мусить виказати ся кожда родина визначено з увзглядненєм тамошних відносин на 600 зр. Тим способом зголосило ся в послїднім часї 533 родин з 2798 душ і дістали 8420 гектарів ґрунту. Загальне майно всїх виносило 499.000 зр.; то виходить краєви очевидно на добре, а крім того і робоча сила в краю вихіснoвує ся. Тепер знаходить ся там 129 родин з 687 душ; они вже поставили собі хати і роблять вже коло землї. Прочі прийдуть туди сего року. Межи тими родинами єсть 452 австрийских і угорских підданих, 79 із заграницї а 2 босаньскі родини. Що-до народности, то єсть 356 Нїмців, 112 Чехів, 50 Русинів, 15 Поляків. Що-до віроісповіданя, то єсть 300 протестантів, 183 римо-католиків і 50 греко-католиків. Одна часть прийшла з Галичини, друга з Чехії, а часть з Росиї. Сї послїдні то суть Нїмцї і Чехи, що давнїйше вийшли були до Росиї а тепер звідтам виносять ся і звичайно ідуть до Америки а тепер і до Боснї.

Перегляд полїтичний.

З Відня доносять, що тамошна праса повитала нове правительство симпатично, хоч уважає єго лиш переходовим. Нинїшне засїданє Палати послів, котре мало ся відбути зрана, відложено на пополудне на 3 год. На сїм засїданю представить ся Палатї нове правительство.

Одна з монахівских ґазет доносить, що кн. Лабанов, росийский мінїстер мав висказати супротив французского амбасадора свое здивоване, що француські мінїстри говорили о якімсь союзї Росиї з Францию, котрого по правдї нема. Єсть то характеристичним фактом, що в стенографічнім протоколї французскої палати послів пропущено слова мінїстра: „Сей союз творить нашу силу“.

З Софії доносять, що стан здоровля Стамболова має бути дїйстно небезпечний. Він так ослаб, що ледви ще може перейти ся по хатї. Лїкарі сконстатували у него великий упадок сил.

— Ти нїколи не танцювала? — спитала Інґрід.

— Нї.

— Гадаєш, що танцювати гріх?

— Не знаю на певно.

Інґрід поки-що не говорила більше о тім, бо пригадала собі, що у Гавґіянів танець строго заборонений і она не хотїла допитувати ся о скілько Сінневе годить ся в тих поглядах з своїми родичами. О чім она дальше гадала не знати, досить, що по хвили сказала:

— Лїпшого танцївника як Торберн я нїколи не бачила.

Сінневе лише згодом відповіла:

— Всї кажуть, що він добре танцює.

— Але коби ти видїла, як він танцює — відозвала ся Інґрід живо і обернула ся до неї.

Але Сінневе відповіла скоро:

— Нї, того не хочу видїти.

Ся відповідь заклопотала трохи Інґріду. Сінневе схилила ся над своєю панчохою і почала числити очка. Але нагле спустила руку, підвела ся і сказала:

— Вже давно не була я така вдоволена, як нинї.

— Чому? — спитала Інґрід.

— Бо.... бо він нинї не танцює там на Нордгавґ!

Інґрід задумала ся, відтак сказала:

— Там суть дївчата, що були би дуже раді Торбернови.

Сінневе отворила уста, як би щось хотїла сказати, однако замовкла і знов взяла ся до роботи.

— І Торберн пішов би там радо, я то певне знаю — сказала Інґрід. Але відтак похопила ся, що сказала щось непотрібне і поглянула на Сінневу. Сінневе зарумянила ся і робила дальше панчоху. Інґрід скоро перебігла в думцї цїлу їх розмову, сплеснула руками і на колїнах присунула ся аж перед Сінневу та заглянула їй в очи. Але Сінневе не покидала роботи. Тодї Інґрід весело засьміяла ся і сказала:

— Чуєш, ти вже кілька днїв криєш щось передомною.

— Що кажеш? — спитала Сінневе непевним голосом.

— Ти не того гнїваєш ся, що Торберн танцює — сьміяла ся Інґрід.

Сінневе не відповідала. Інґрід сьміяла ся що раз дужше а відтак вхопила Сінневу за шию і шепнула їй до уха:

— Ти того гнїваєш ся, бо він танцює з другими а не з тобою.

— Не говори дурниць! — сказала Сінневе, вирвала ся від неї і встала. Інґрід також підняла ся і пішла за нею.

— Оно дїйстно шкода, Сінневе, що ти не умієш танцювати — сказала она і засьміяла ся. — Справдї, велика шкода! Ходи я тебе зараз научу.

І сказавши се вхопила Сінневу в пояс.

— Що ти хочеш? — спитала Сінневе.

— Хочу тебе навчити танцювати; не будеш гризти ся, що він з другими танцює.

Тепер розсьміяла ся і Сінневе, хоч сей сьміх був якийсь вимушений.

— Нас міг би хто побачити — сказала.

— Нехай же тебе Бог обрадує за сю відповідь, хоч яка она глупа — сказала Інґрід і зачавши якусь співанку до танцю, стала обертати Сінневою до такту.

— Нї, нї! Не можна!

— От, дурницї! Та-ж ти лише що казала, що вже давно так не радувала ся, як нинї — ходи!

— Коби-м хоч знала, як оно іде....

— Попробуй, то побачиш, як іде....

— Інґрід, ти така дика.

— Знаєш? — так казала кітка до вороб'я, бо він не хотїв їй дати зловитись. А тепер ходи!

— Та я би рада, але....

— Тепер я Торберн а ти єго молода жіночка, що не хоче, аби він з другими танцював.

— Але —

Інґрід сьпівала.

— Але — повтарялa Сінневе та не минуло й хвилї, як она вже танцювала.

Се був скочний норвеский народний танець.

Інґрід поступала наперед широкими кроками і як мужчина махала руками; Сінневе поступала за нею дрібним ходом і зі спущеними очима. — Інґрід сьпівала:

Лис під березою спати вклавсь
　　В чистім поли;
А заяць-стрибун з під лїса мчавсь
　　Через поле.
„А сонце горить як той вогень,
Сияє, палає цїлїський день
　　В чистім поли“.
Сьміє́сь під березою лис-хитрець
　　В чистім поли;
А заяць біжить як юнак-молодець
　　Через поле.
„Гай, гай! Як сонце менї сия!
Хто другий стрибає так як я
　　Через поле!“
Скрив ся лис, зайця жде за березі пнем
　　В чистім поли;
Аж ось заяць явив ся, надбіг бігцем
　　Через поле.
„Ти тут! Так пропав я, Боже мій!“
„Гуляти забаг ти, дорогий,
　　В чистім поли?“

— А що, правда як гарно? — спитала Інґрід і стала цїлком задихана.

Сінневе засьміяла ся і сказала, що раднїйше танцювала би вальця.

— Нам нїчого не перешкаджає, можемо танцювати — відповіла Інґрід і зараз зачала їй показувати, як треба ноги ставити. — Вальця танцювати тяжко — додала.

— Якось то буде, коби лиш вложити ся

Новинки.

Львів дня 20 червня 1895.

— **Найдост. Архикнязь Райнер** приїде на інспекцию оборони краєвої до Львова в пятницю о годині 2 мін. 25 по полудни.

— **Віцепрезидент краєвої Ради шкільної** др. Михайло Бобжиньский виїхав вчера на візитацию шкіл до Золочева.

— **Стипендия для огородника.** Маґістрат міста Львова оголошує конкурс на одно стипендийне місце в школі огородничій при тутешнім огороді ботанічнім. Можуть убігати ся хлопці, що покінчили 4-ту клясу народних шкіл, приналежні до Львова, сироти, убогі, що не переступили 18 літ житя. Курс триває 4 роки і в тім часї стипендист дістане в школї безплатне поміщене, харч і одіж. Поданя треба вносити до 15 липня с. р.

— **Два практичні курси молочарства** будуть отворені с. р. заходами комітету, ц. к. галицкого товариства господарского. Перший з них відбуде ся від 1 до 15 липня в Гартї, березівского повіта, при оборі властителя більшої посїлости Здислава Скшиньского, другий в Сваричеві, долиньского повіта, при оборі п. Валигурского, в пізнїйшім часї. Кождий курс буде тревати 14 днїв і буде обіймати практичну науку о продукциї і прикметах молока, о тім як обходити ся з молоком, о улїпшених знарядах, о переховуваню сметани і виробі масла. На згадані курси будуть приймати ся особи (мужчини і женщини) заняті при молочнім господарстві, або такі що хотять єму посьвятити ся та уміють читати і писати. Курси будуть безплатні, а кандидати або кандидатки, що не мають средств, одержать в часї курсу підмогу не перевисшаючу 10 зр. Приняті одержать безплатне поміщене і їду по умірений цїнї. Записувати ся треба в комітетї ц. к. галицкого товариства господарского у Львові ул. Словацкого ч. 8. Просьби о приняте на курс в Гартї будуть приймати ся найпізнїйше до 24 червня с. р.

— **З Стрийщини пишуть,** що дня 4 с. м. відбуло ся в Дашаві торжественне отворене читальні „Просьвіти". В торжестві взяли участь гості зі Стрия і околиці. Головою читальнї вибрано о. Ів. Тимцюрака, заступником Яця Федорова, а секретагем Григ. Скоблика. До читалнї вписало ся 64 членів. — Стрийский Боян устроює в недїлю 23 с. м. прогульку до парку в Любінцях (друга стация зелїзнича за Стриєм на шляху до Лавочного). Виїзд зі Стрия полудневим поїздом, а поворот о годинї 10-ій вечером. На випадок непогоди відбуде ся прогулька 30 с. м.

— **З Перемишля** пишуть: Загальні збори „Інститута руского для дївчат в Перемишли", котрі мали відбути ся 28 червня с. р. відбудуть ся доперва 1 липня. Година отвореня зборів і порядок дневний як в попереднім запрошеню. О численну участь упрашає ся. — Від виділу „Інститута для дївчат". Перемишль 17-го червня 1895. — *К. Чехович,* предсїдатель. В. Кондрацкий, секретар.

— **Огнї.** В Хоросткові, гусятиньского повіта, згоріло 36 селяньских загород. Огонь наробив шкоди на 40.000 зр. по части обезпеченої. — В Байківцях, тернопільского повіта, вибух сими днями огонь, вже третий раз сего року. Завдяки помочи громад Шляхтинець і Смиковець, а також драґонів 10-го полку з Тернополя огонь спинено.

— **Сумна пригода.** Дня 12-го с. м. економ двірский в Сулистровій коло Коросна, Адам Сьвідерский, їдучи верхом до лїса побачив на двірскій луцї селянку Франциску Колач, що косила траву, ударив єї кілька разів і від'їхав до лїса. Коли вертав з лїса, Колачова, вижидаюча повороту економа, зганьбила єго словами. Сьвідерский, попавши в страшний гнів, хопив за рушницю, котру мав при собі, стрілив і поцїлив Колачову в груди, в наслїдок чого селянка вскорі померла, а Сьвідерский побачивши се, пішов до свого мешканя, зажив отруї і помер за кілька годин.

— **Байки про скарби.** В Косівщинї ходить така вість поміж людьми: Перед кількома тижнями якийсь старець, що памятає ще часи розбоїв, мав людям з Пістиня показати місце, де нїби то Довбуш закопав скарби. Чутка про ті скарби розійшла ся блискавицею по околици і люди пістиньскі, ба й замісцеві сходять ся на вказане місце і завзято риють ся в земли, щоби попасти на слїд скарбів. Доси викопано вже в березї глубокого яру в пістиньскім громадскім лїсі на кілька сяжень довгу печеру. Люди очевидно нїчого не найшли і здаєть ся не найдуть, але ворожбит каже, що як ще трохи покопають до таки добудуть ся до скарбів. До того оповідає сей ворожбить ще й другу байку: Він каже, що таких скарбів стережуть під землею Гуцул і Гуцулка, та що обоє там живуть. Дивно, що люди вірять таким нїсенїтницям, та дурно час тратять, а крім того виставляють ся ще на небезпечність, бо така довга печера може легко засунути ся і подушити находячих ся там людий. Як звістно, подібні байки про скарби ходили поміж людьми в Рожнові, снятиньского повіта, і ми о тім свого часу обширно доносили. Там була ворожка, що дурила людий оповіданями про скарби і виманювала від них богато гроший. Всї оповіданя показали ся відтак видумкою і ворожку арештовано, а сими днями має відбути ся в тій справі карна розправа перед судом присяжних в Коломиї. Нам здає ся, що і в Пістини скінчить ся байка зі скарбами в той спосіб як в Рожнові і люди аж тодї повірять, що ворожбит обдурював їх.

— **Скажений пес** покусав в Кракові в понедїлок рано кільканайцять осіб. Аж на передмістю убив єго один селянин зелїзними вилами. Покалїчених людий відвезено до заведеня д-ра Буйвіда.

— **Фальшиві десятирублеві папери** викрито сими днями в Петербурзї. Фальшівник Віт і єго брат підробляли їх вже від довшого часу і пускали в обіг. Ревізия в їх мешканю викрила 400 підроблених десятирублївок.

— **Утїкли з вязниці.** Кирило Дивак засуджений за крадїж на 2 роки вязниці утїк дня 14 с. м. з роботи в цегольни на Снопкові під Львовом, а Франц Петрій дня 6 с. м. з роботи при реґуляциї ріки в Ізбах коло Грибова. Петрія вже придержала жандармерия в Городку дня 16 с. м.

— **Богатство Північної Америки.** Бюро статистичне в Вашинґтонї оголосило недавно справоздане о богатстві Сполучених Держав. В тім справозданю цїлий движимий і недвижимий маєток тої части Америки оцїнений на 65 мілїярдів долярів. З того припадає майже 40 мілїярдів або 60 прц. на недвижимий маєток, звиж 12 прц. на зелїзниці і инші средства комунїкациї, $4^1/_2$ прц. на машини і устроєня фабричні. $4^4/_{10}$ прц. на худобу та инший рільничий інвентар і 2 прц. на копальні. Єсли би сю суму подїлити рівномірно між населене, тодї кождий мешканець одержав би звиж 1200 долярів. Як збільшувало ся богатство Сполучених Держав видко з тої таблички: В 1850 роцї припадало на кождого Американця більше менше 360 долярів, в 1860 роцї 600 долярів, в 1870 р. 906 долярів, в 1880 р. 1140, а в 1890 р. 1200 долярів.

— **Померли:** В Ягольници старій дня 16 с. м. жена тамошного пароха Франциска з Ясиньских Крушельницка.

Телеґрами.

Відень 20 червня. Комісия буджетова австрийскої Делеґациї залагодила вчера буджет мінїстерства війни. Мінїстер війни обіцяв при сїй нагоді виступити остро против збиткованя ся підофіцирів над вояками.

Гамбурґ 20 червня. Цїсар Вільгельм виголосив тут на пирі в ратуши бесїду о союзї народів.

Рим 20 червня. В палатї послів прийшло вчера до бійки межи опозициєю а партиєю правительственною.

в крок — відповіла Сінневе і они зачали. Інґрід сьпівала, їй помагала Сінневе — спершу тихо, відтак все сильнїйше і голоснїйше. Але нагле Інґрід задержала ся, пустила Сінневу і зачудована сплеснула руками.

— Алеж ти умієш танцювати! — скричала.

— Тихо, лише нікому не говори! — відповіла Сінневе і схопивши Інґріду танцювала дальше.

— І де ти навчила ся....!

— Тра-та-та! — сьпівала Сінневе і обертала нею.

Інґрід і собі розохотила тепер ще більше, стала танцювати з усьої сили і сьпівати:

Глянь, як сонце на скели танець веде;
Погуляй, дорога, бо вже й нічка йде.
Глянь, як річка мчить ся, пливе в океан;
Гуляй, хлопче, гуляй: жде гріб тебе там.
Глянь, береза шумить, єї вітер гне днесь,
Гуляй люба, гуляй, бо гулянє минесь.

— Які ти дивні піснї сьпіваєш, — сказала Сінневе і перестала танцювати.

— Я не знаю, що я сьпіваю — справдї не знаю. Тоту пісню сьпівав Торберн.

— Єї сьпівав Петро-кримінальник, я чула — сказала Сіннева.

— То се єго пісня? — спитала Інґріда і захмурила ся. Она дивила ся на землю і мовчала. Нараз єї увага звернула ся на якогось чоловіка на дорозї в долинї.

— Диви, там хтось їде дорогою з Ґранлїден.

Сінневе подивила ся на дорогу.

— То він? — спитала.

— Так, то Торберн....

Се був дійстно Торберн; він їхав до міста. Дорога була дуже далека, але що єго віз мав тяжкий набір, то він лиш поволи посував ся порошною дорогою. Она ішла так, що з полонин можна єї було видїти, отже коли він почув на горі оклики, то зараз знав, для кого призначені сї поздоровленя. Він встав на возї і так відгукнув ся, що аж горами залунало. По сїм відозвалась на горі трембіта. Він сидів і слухав, а скоро голос трембіти прогомонів, підняв ся кілька разів і єму стало дуже весело. Поглянув на Сольбакен і здавалось єму, що ще ніколи не яснів сей хутір так чудесно в соняшнім сьвітлї, як власне в сїй хвили.

Але між тим як він так сидів і задивив ся на гори, забув на коня, що самопас ішов дорогою. Нагле кинув ся, бо кінь так напруго скочив у бік, що при возї зломив ся один дишель. Кінь сполошив ся і в дикім розгонї піґнав ся Нордгавскими полями, через котрі вела дорога. Торберн підвів ся на возї і стягнув поводи; тепер розпочала ся борба між обома: Кінь хотів збігти стрімким горбком в долину, він силував ся вдержати єго. Вкінци удало ся єму о стілько вдержати коня, що той став дуба і тодї зіскочив Торберн з воза та заки кінь вспів пустити ся дальше ґальопом привязав поводи до дерева і аж так спинив коня. Набір порозсипував ся по части з воза, один дишель був зломаний а кінь стояв і тряс ся.

Торберн приступив до него, взяв єго за поводи, промовив до него лагідно і завернув єго, щоби бути безпечним перед стрімкою похилостию, єсли би кінь ще раз сполошив ся. Але перепуджена худобина не могла тихо стояти і він мусїв напів бігцем іти за конем аж на дорогу. Тепер переходив попри порозсипувані річи: бочки порозбивали ся цїлком, а се що в них було, почасти знищило ся. Доси гадав він лише про небезпечність. Тепер став розважувати наслїдки сеї пригоди і на него находив гнїв. Він пізнав, що тепер вже нїчого не буде з цїлої їзди і чим більше над тим роздумував тим більший гнїв кипів в нїм. Коли прийшов на дорогу, сполошив ся кінь ще раз і скочивши нагле в бік пробовав вирвати ся єму з рук. Але тут гнїв Торберна перейшов в якусь скажену лютість.

(Дальше буде).

Розбишаки на ріцї Місісіпі. Повість з життя американьских полїшуків в перекладї К. Вербенька, вийшла осібною книжкою (609 стор. друку) і продає ся по цїнї 80 кр. в книгарни Ставропигійскій, тов. ім. Шевченка і у накладця К. Паньковского.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсі деннім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

$4^{1}/_{2}\%$ листи гіпотечні	4% пожичку пропінаційну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
5% листи гіпотечні без преміиї	$4^{1}/_{2}\%$ пожичку угорскої желізної дороги державної
$4^{1}/_{2}\%$ листи Тов. кредитового земс.	$4^{1}/_{2}\%$ пожичку пропінаційну угорску
$4^{1}/_{2}\%$ листи Банку краєвого	
$4^{1}/_{2}\%$ пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнізаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цінах найкористнійших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 6

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

по цінах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y“

може лише се бюро анонси приймати.

Знамениту каву

Зовсім свіжий транспорт знаменитої кави одержав в кількох ґатунках, котру поручає, по зр. 2·16, 2·08 і 2 за один кільо.

На замовлене висилає franco до кождої місцевости в мішочках 5 кільових.

В місци при поборі 1 кльґр. — опуст 6 кр.

Торговля корінна 40

ЛЕОНАРДА СОЛЕЦКОГО

у Львові ул. Баторого ч. 2.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Всі прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалия найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всіх більших торговлях желіза.

Поручає ся 6

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.